

Китоби Дониёл — Рақами ҳафтоду ду

Пайвастанҳои нубувватӣ: Аз тақсимшавии Исроили қадим то анҷоми Иёлотии Муттаҳидаи Амрико

Jeff Pippenger

2024-02-05

Шаҳодати исёни Ёробъом ҳамчунин таърихи чудо шудани Исроили қадим ба ду миллат аст. Подшоҳии шимолӣ, ки аз даҳ сибт иборат буд, Исроил ва ё баъзан Эфроим номида мешуд, ва подшоҳии ҷанубӣ Яхудо номида мешуд. Дар замони Ҳизқиёл, он подшоҳӣ аллакай солҳои зиёде ба ду подшоҳӣ чудо шуда буд, ва дар боби сию ҳафтум, ба Ҳизқиёл нубуввате дода шуд, ки муайян мекард, ки он ду подшоҳӣ бори дигар як миллат хоҳанд шуд. Он нубувват дар таърихи ибтидоии ҳайвони заминӣ (Иёлотии Муттаҳида) иҷро шуд, ва барои бори охир дар анҷоми Иёлотии Муттаҳида иҷро мегардад, зеро Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо ибтидои он ба тасвир мекашад.

Исёни Ёробъом дар замоне ки Исроил ба ду подшоҳӣ тақсим шуд, исёнро дар оғози Иёлотии Муттаҳида, ва ҳамчунин дар анҷоми Иёлотии Муттаҳида намоёндагӣ мекунад. Исён дар оғоз ва анҷоми Иёлотии Муттаҳида пайвастани ду подшоҳиро дар бар мегирад. Боби ҳаждаҳуми Ваҳй, чунон ки дар ин мақолаҳо аз навиштаҳои Хоҳар Уайт борҳо иқтибос шудааст, ду даъватро ба калисоҳо намоёндагӣ мекунад. Ду миллате ки дар ҷараёни соати бӯҳрони қонуни якшанбе ба ҳам мепайванданд, садӯ чилу чор ҳазор ва рамаи дигари Худо мебошанд, ки ҳанӯз дар Бобил ҳастанд.

Ду миллате, ки дар таърихи Миллерӣ ба ҳам пайваста буданд, Яхудо ва Эфроим буданд. Онҳо замоне ба ҳам пайвастанд, ки ҳашмиҳои ҷудогона бар зидди ҳар яке аз он ду подшоҳӣ мутаносибан дар соли 1798 ва сипас дар соли 1844 ба анҷом расиданд. Калимаи «илова бар ин» дар боби сию ҳафтуми Ҳизқиёл ба мо имкон медиҳад, ки ба ин татбиқ яқин бошем. Калимаи «илова бар ин» маънои онро дорад, ки паёме, ки пас аз «илова бар ин» меояд, бар паёме, ки пеш аз калимаи «илова бар ин» омадааст, қарор дода шавад.

Ва каломии Худованд боз бар ман нозил шуда, гуфт: «Ва ту, эй писари одам, як чӯб бигир ва бар он бинавис: “Барои Яхудо ва барои банӣ-Исроил, ҳамроҳони ӯ”; баъд чӯби дигаре бигир ва бар он бинавис: “Барои Юсуф, чӯби Эфроим, ва барои тамоми хонадони Исроил, ҳамроҳони ӯ”; ва онҳоро яке бо дигаре пайваст намуда, ба як чӯб табдил деҳ; ва онҳо дар дасти ту як хоҳанд шуд». Ҳизқиёл 37:15–17.

Ҳизқиёл ҳангоми гуфтани «ва боз» усули набавии такрор ва тавсеаро ба қор мебарад. Ба Ҳизқиёл супурда мешавад, ки ду чӯбро бигирад, яке барои Яхудо ва дигаре барои Эфроим, ва нубувватеро, ки бо ин ду чӯб тасвир шудааст, бар болои нубуввати пешин қарор диҳад. Тасвири набавии пешин аз ояти яқум оғоз ёфт, он гоҳ ки Ҳизқиёл ба водии устухонҳои хушки мурда бурда шуд.

Ва дасти Худованд бар ман буд, ва Ё маро бо Рӯҳи Худованд берун бурд ва дар миёни водие, ки пур аз устухонҳо буд, фуруд овард. Ва маро гирдогирди онҳо гузаронид; ва инак, онҳо дар рӯи водӣ бисёр зиёд буданд; ва инак, онҳо бағоят хушк буданд. Ва Ё ба ман гуфт: «Эй фарзанди одам, оё ин устухонҳо зинда шуда метавонанд?» Ва ман ҷавоб додам: «Эй Парвардигор Худо, Ту медонӣ». Боз ба ман гуфт: «Бар ин устухонҳо нубувват кун ва ба онҳо бигӯ: эй устухонҳои хушк, каломи Худовандро бишнавед. Худованд Худо ба ин устухонҳо чунин мегӯяд: инак, Ман рӯхро ба шумо дохил хоҳам кард, ва шумо зинда хоҳед шуд. Ва бар шумо пайҳо хоҳам ниҳод, ва бар шумо гӯшт хоҳам рӯёнид, ва шуморо бо пӯст хоҳам пӯшонид, ва рӯхро дар шумо хоҳам гузошт, ва шумо зинда хоҳед шуд; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам». Пас, чунон ки ба ман амр шуда буд, нубувват кардам; ва ҳангоме ки нубувват мекардам, овозе баромад, ва инак, ларзише падид омад, ва устухонҳо ба ҳам омаданд, ҳар устухон ба устухони худ. Ва чун назар кардам, инак, пайҳо ва гӯшт бар онҳо пайдо шуд, ва пӯст онҳоро аз боло пӯшонид; аммо дар онҳо рӯҳ набуд. Он гоҳ Ё ба ман гуфт: «Ба бод нубувват кун, нубувват кун, эй фарзанди одам, ва ба бод бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд: эй рӯҳ, аз чор бод биё ва бар ин кушташудагон бибоз, то зинда шаванд». Пас, чунон ки Ё ба ман амр фармуд, нубувват кардам, ва рӯҳ ба онҳо даромад, ва онҳо зинда шуданд, ва бар пойҳои худ истоданд, лашкари бағоят бузурге. Он гоҳ Ё ба ман гуфт: «Эй фарзанди одам, ин устухонҳо тамоми хонадони Исроил мебошанд: инак, онҳо мегӯянд: “Устухонҳои мо хушк шудаанд, ва умеди мо аз даст рафтааст; мо аз ҳам чудо шудаем”. Бинобар ин нубувват кун ва ба онҳо бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд: инак, эй қавми Ман, Ман қабрҳои шуморо хоҳам кушод, ва шуморо аз қабрҳоятон берун хоҳам овард, ва шуморо ба замини Исроил хоҳам даровард. Ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, ҳангоме ки қабрҳои шуморо мекушоям, эй қавми Ман, ва шуморо аз қабрҳоятон берун меоварам. Ва Рӯҳи Худо дар шумо хоҳам гузошт, ва шумо зинда хоҳед шуд, ва Ман шуморо дар замини худатон ҷой хоҳам дод; он гоҳ хоҳед донист, ки Ман, Худованд, инро гуфтаам ва ба амал овардаам», мегӯяд Худованд. Ҳизкиёл 37:1–14.

Аз худи ибтидои ин мақолаҳо мо нишон додаем, ки водии устухонҳои мурда қавми Худоро дар рӯзҳои охир ифода мекунад, ва паёми чор бод, ки онҳоро водор месозад бар пойҳои худ истода, ҳамчун лашкари азиме бархезанд, ҳамон паёми Нидои Нисфи Шаб аст, ки Исломо аз Войи сеюм муайян мекунад. Хоҳар Уайт устухонҳоро ҳамчун қавми Худо муайян мекунад.

«Ман қалами худро мегузорам ва ҷони худро дар дуо боло мебардорам, то ки Худованд бар қавми бозгашта аз Ё, ки мисли устухонҳои хушканд, дамад, то онҳо зинда гарданд». General Conference Bulletin, February 4, 1893.

Мо дар мақолаҳои пешина нишон дода будем, ки паёми нубувватие, ки 18 июли соли 2020-ро муайян мекард, хато буд, ва он эълони дурӯғин фаро расидани ноумедии аввал ва вақти таъхирро дар масали даҳ бокира нишон дод. Гарчанде ки эълони вақт дар давраи Миллерӣ қонунӣ буд, пас аз соли 1844 дигар ҳеҷ паёме набояд бар вақт овехта мешуд. Вақте ки Future for America эълони 18 июли соли 2020-ро кард, онҳо ба таърихе бозпас лағжиданд, ки дар он эълони вақт қобили қабул буд, ва бо ин амал гуноҳ карданд, ва дар кӯчаи шаҳри бузурги Ваҳй, боби ёздаҳум, кушта шуданд. Мурда дар кӯча, пас онҳо бояд эҳё карда

мешуданд, чунон ки он ду шоҳид баъд аз се рӯзу ним эҳё шуданд.

«Ба устухонҳои хушк лозим аст, ки Рӯҳи Муқаддаси Худо бар онҳо дамида шавад, то ки онҳо ба ҳаракат оянд, чунон ки бо эҳёе аз миёни мурдагон». Bible Training School, December 1, 1903.

Дар мақолаҳои пешина мо нишон дода будем, ки паёми чор бод, ки ду шоҳидро эҳё мекунад, ҳамон паёми Исломии войи сеюм аст, ва ин паём паёми Нидои Нимашаб дар айёми охир мебошад. Ҳизқиёл мегӯяд: «илова бар ин», ва бо ҳамин муайян месозад, ки дар чараёни таърихе, ки эълони Нидои Нимашабро ба тасвир меорад, ду ҷӯбдаст — яке ҳамчун Эфроим ва дигаре ҳамчун Яҳудо муаррифӣ шуда — бояд бо ҳам пайваста, як миллат гарданд. Масали даҳ бокира дар айёми охир, «айнан ҳарф ба ҳарф», ба иҷро мерасад, чунон ки он дар таърихи миллерӣ ба иҷро расида буд. Дар он даврае ки Нидои Нимашаб дар таърихи миллерӣ ба иҷро расид, ва боз дар иҷрои он дар айёми охир, «ду ҷӯбдаст» пайваста шуданд ва хоҳанд шуд.

Ду ҷӯб подшоҳии шимолӣ (Эфроим) ва ҷанубӣ (Яҳудо)-и Исроили қадимро муаррифӣ мекарданд. Мо ҳамчунин нишон додем, ки Уилям Миллер ба воситаи Илёс тимсол ёфта буд, ва ин ки дар давоми сеюним соли хушксолии Илёс назди бевазани Сорепат рафта буд.

Ва каломи Худованд бар ӯ нозил шуда, гуфт: «Бархез, ба Сорепта, ки аз они Сидўн аст, бирав ва дар он ҷо иқомат намо; инак, ба зани бевае, ки дар он ҷост, амр фармудаам, то туро нигоҳубин кунад». Пас ӯ бархоста, ба Сорепта рафт. Ва чун ба дарвозаи шаҳр расид, инак, он зани бева дар он ҷо ҳезум мечид. Ӯ вайро нидо карда, гуфт: «Лутфан, андаке об дар зарфе барои ман биёр, то бинўшам». Ва ҳангоме ки ӯ мерафт, то онро биёрад, ӯ аз паси вай нидо карда, гуфт: «Лутфан, як пора нон низ дар дасти худ барои ман биёр». Ва ӯ гуфт: «Ба ҳаёти Худованд Худои ту қасам, ман ноне надорам, ҷуз як мушт орд дар хум ва андаке равшан дар кўза; ва инак, ду пораи ҳезум мечинам, то дароям ва онро барои худ ва писарам омода созам, то бихўрем ва бимирем». Ва Илёс ба вай гуфт: «Натарс; бирав ва чунон ки гуфтӣ, амал намо; лекин нахуст аз он барои ман як кулчаи хурде бисоз ва онро назди ман биёр, ва баъд барои худ ва барои писарат бисоз. Зеро Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: “Хуми орд ҳолӣ нахоҳад шуд, ва кўзаи равшан кам нахоҳад гашт, то рӯзе ки Худованд бар замин борон биборонад”». Ва ӯ рафта, мувофиқи сухани Илёс амал кард; ва ӯ, ва Илёс, ва аҳли хонаи ӯ рӯзҳои бисёр меҳўрданд. 3 Подшоҳон 17:8–15.

«Рӯзҳои бисёр» дар ин порча ҳамон сеюним солест, ки Аҳъоб Илёсро ҷустуҷў мекард, ва он рамзи як ҳазору дусаду шаст соли таъқиботи папавӣ буд. Дар бораи «рӯзҳои бисёр»-и таъқиботи папавӣ, Исо гуфт:

Ва агар он рӯзҳо кўтоҳ карда намешуданд, ҳеҷ башаре наҷот намеёфт; аммо ба хотири баргузидагон он рӯзҳо кўтоҳ карда хоҳанд шуд. Матто 24:22.

Хоҳар Вайт мустақиман суханони Исоро дар бораи «он рӯзҳо» ҳамчун давраи таъқиботи папӣ муайян мекунад.

«Таъқиботи калисо дар тамоми давраи 1260 сола идома наёфт. Худо аз рӯи раҳм ба қавми Худ муҳлати озмоиши оташини онҳоро кӯтоҳ гардонд. Наҷотдиҳанда, ҳангоми пешгӯӣ кардани “азоби бузург”, ки бар калисо хоҳад омад, гуфт: “Ва агар он рӯзҳо кӯтоҳ карда намешуданд, ҳеҷ башаре наҷот намеёфт; лекин ба хотири баргузидагон он рӯзҳо кӯтоҳ карда хоҳанд шуд”. Матто 24:22. Тавассути таъсири Ислоҳот, таъқибот пеш аз соли 1798 ба поён расонида шуд». Муборизаи Бузург, 266, 267.

«Рӯзҳои бисёр»-е ки Илёс аз чониби бевазан таъмин карда мешуд, ҳамон «рӯзҳои бисёр»-и таъқиботи папавӣ буданд, ки Дониёл онҳоро муайян кардааст.

Ва хирадмандон аз миёни қавм бисёронро таълим хоҳанд дод; лекин онҳо ба шамшер, ва ба оташ, ва ба асирӣ, ва ба ғорат, рӯзҳои бисёр, хоҳанд афтод. Ва ҳангоме ки онҳо афтанд, бо ёрии андаке мадад хоҳанд ёфт; аммо бисёре бо ҷоплусӣ ба онҳо хоҳанд пайвастан. Ва баъзе аз хирадмандон хоҳанд афтод, то ки онҳо санҷида шаванд, ва пок гарданд, ва сафед шаванд, то вақти анҷом; зеро ки он ҳанӯз барои вақти муқарраршуда аст. Дониёл 11:33–35.

«вақти охир», ки дар ин оятҳо ҳамчунин «вақти муайяншуда» аст, соли 1798 буд, ва он анҷоми таъқиботи папиро нишон медиҳад, чунон ки ин пештар дар замони Илёс бо бевазани Сорепта рамзӣ нишон дода шуда буд. Дар он таърих бевазан, ки намояндаи калисои беҳарам буд, дар боби дувоздахуми китоби Ваҳй ҳамчун калисо дар биёбон шинохта шудааст. Ё ду ҷӯб ҷамъ мекард, на як ҷӯб ё даҳ ҷӯб, балки ду ҷӯб. Ба Ҳизқиёл супурда шуда буд, ки ду ҷӯб бигирад: яке барои подшоҳии шимолии Исроил ва дигаре барои подшоҳии ҷанубии Исроил, ва онҳоро ба ҳам бепайвандад, то як ҷӯб шаванд. Ҳар дуи ин подшоҳиро барои ду ҳазору панҷсаду бист сол пароканда шуда буданд, аммо ваъдаи Худо ин буд, ки Ё онҳоро ҷамъ хоҳад овард. Он зан он ду ҷӯбро ҷамъ мекард, ки бояд ба ҳам пайваста шаванд, ва инро «то рӯзе ки Худованд бар замин борон фиристад» ба ҷо меовард.

Рӯзе ки Худованд «борон»-ро фиристонд, Нидои Нимаи Шаб таърихи миллери муайян мекард, ки ба анҷоми худ 22 октябри соли 1844 расид, вақте ки Фиристодаи Аҳд ногаҳон ба маъбаде омад, ки Ё онро аз соли 1798 (охири нахустин ғазаб) то 22 октябри соли 1844 (охири охирин ғазаб) барпо карда буд. Дар он фосилаи замон, паёми Нидои Нимаи Шаб, ки дар тасвири Ҳизқиёл дар бораи водии устухонҳо намояндагӣ шудааст, ба иҷро расид, вақте ки ду ҷӯби подшоҳии шимолӣ ва ҷанубӣ ба ҳам пайваста, як миллатро бо як подшоҳ ташкил доданд, зеро 22 октябри соли 1844 Масеҳ назди Падар омад ва подшоҳиро қабул кард.

«Омадани Масеҳ, ҳамчун Саркоҳини мо, ба муқаддастарин макон барои поксозии маъбад, ки дар Дониёл 8:14 нишон дода шудааст; омадани Писари Одам назди Қадимаи Айём, чунон ки дар Дониёл 7:13 баён гардидааст; ва омадани Худованд ба маъбади Худ, ки Малокӣ онро пешгӯӣ кардааст, — ҳамаи инҳо тавсифи ҳамон як воқеа мебошанд; ва ҳамин воқеа ҳамчунин бо омадани домод ба тӯй, ки Масеҳ онро дар масали даҳ бокира дар Матто 25 баён кардааст, ифода ёфтааст». Муборизаи Бузург, 426.

Масеҳ 22 октябри соли 1844, чунон ки дар китоби Дониёл муайян шудааст, подшоҳиро қабул кард.

Ман дар рӯёҳои шабона дидам, ва инак, касе монанди Писари Одам бо абрҳои осмон меомад, ва назди Қадими айём расид, ва Ёро ба ҳузури Ё оварданд. Ва ба Ё салтанат, ҷалол ва подшоҳӣ дода шуд, то ҳамаи қавмҳо, миллатҳо ва забонҳо ба Ё хизмат кунанд; салтанати Ё салтанати ҷовидонист, ки аз миён нахоҳад рафт, ва подшоҳии Ё он аст, ки ҳаргиз nobуд нахоҳад шуд. Дониёл 7:13, 14.

Вақте ки ду ҷӯби Ҳизқиёл ба ҳам пайваста мешаванд, бар онҳо як подшоҳ хоҳад буд.

Ва бандаи Ман Довуд бар онҳо подшоҳ хоҳад буд; ва ҳамаи онҳо як ҷӯпон хоҳанд дошт: онҳо низ дар аҳкоми Ман роҳ хоҳанд рафт, ва фароизи Маро риоя хоҳанд кард, ва онҳоро ба ҷо хоҳанд овард. Ва онҳо дар замин сокунат хоҳанд кард, ки онро ба бандаи Худ Яъқуб додаам, ки падарони шумо дар он сокунат доштанд; ва онҳо дар он ҷо сокин хоҳанд шуд, яъне ҳуди онҳо, ва фарзандони онҳо, ва фарзандони фарзандони онҳо то абад; ва бандаи Ман Довуд мири онҳо то абад хоҳад буд. Ҳизқиёл 37:24, 25.

Ҳамаи анбиё бо якдигар мувофиқанд, ва подшоҳ Довуд ҳамон Масех аст, ки 22 октябри соли 1844 назди Падар омад ва подшоҳие қабул намуд, ки аз ду ҷӯби Исроил (малакути шимолӣ) ва Яхудо (малакути ҷанубӣ) ҷамъ оварда шуда буд. Парокандагии он ду малакут дар давоми чихилу шаш сол, аз соли 1798 то 1844, ба поён расид, ҳангоме ки Масех маъбадиро, ки вайрон ва поймол гардида буд, барпо намуд. Вақте ки Ё маъбадро барпо кард, он гоҳ ногаҳон ба маъбади Худ омад ҳамчун Пайғомбари Аҳд, дар иҷрои боби сеюми Малокий. Ҳизқиёл бо он воқеият мувофиқ аст, зеро ҳамаи анбиё бо якдигар мувофиқанд.

Ва бандаи Ман Довуд бар онҳо подшоҳ хоҳад буд; ва ҳамаи онҳо як ҷӯпон хоҳанд дошт; онҳо низ аз рӯи аҳкоми Ман рафтор хоҳанд кард, ва фароизи Маро риоя намуда, онҳоро ба ҷо хоҳанд овард. Ва онҳо дар замин сокин хоҳанд шуд, ки Ман ба бандаи Худ Яъқуб додаам, ки падарони шумо дар он сокин буданд; ва онҳо дар он сокин хоҳанд шуд, яъне ҳудашон, ва фарзандонашон, ва фарзандони фарзандонашон то абад; ва бандаи Ман Довуд то абад амири онҳо хоҳад буд. Ва илова бар ин, Ман бо онҳо аҳди осоиш хоҳам баст; он барои онҳо аҳди ҷовидонӣ хоҳад буд; ва Ман онҳоро барқарор хоҳам кард, ва афзун хоҳам намуд, ва муқаддасгоҳи Худро дар миёни онҳо то абад хоҳам гузошт. Хаймаи Ман низ бо онҳо хоҳад буд: оре, Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд. Ҳизқиёл 37:24–27.

Он Христос аст, ки маъбадро бино мекунад.

Ва ба вай суҳан ронда, бигӯ: «Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: Инак, марде, ки номаш ШОХА аст; ва ӯ аз ҷои худ хоҳад рӯид, ва маъбади Парвардигорро хоҳад бино кард. Ҳамон ӯ маъбади Парвардигорро хоҳад бино кард; ва ҷалолро хоҳад бардошт, ва бар тахти худ хоҳад нишаст ва салтанат хоҳад ронд; ва бар тахти худ қарин хоҳад буд; ва машварати осоиштагӣ дар миёни ҳар дуи онҳо хоҳад буд. Ва тоҷҳо барои Ҳелем ва барои Тубиё ва барои Едоё ва барои Ҳен ибни Сафанё, ҳамчун ёдгорӣ дар маъбади Парвардигор хоҳанд буд. Ва онҳое ки дуранд, омада, дар маъбади Парвардигор бино хоҳанд кард, ва шумо хоҳед донист, ки Парвардигори лашкарҳо маро назди шумо фиристодааст. Ва ин воқеъ хоҳад шуд, агар шумо овози Парвардигор Худои худро бо ҷидду ҷаҳд итоат кунед». Закарьё 6:12–15.

Масеҳ ШОХА аст, ва Ӯ изҳор намуд, ки агар онҳо маъбади Ӯро вайрон кунанд, Ӯ онро дар се рӯз бармехезонад; дар посух яҳудиён гуфтанд, ки сохтани маъбад чихилу шаш солро дар бар гирифтааст.

Он гоҳ яҳудиён дар ҷавоб ба Ӯ гуфтанд: «Азбаски Ту ин корхоро мекуни, ба мо чӣ аломате нишон медиҳӣ?» Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ин маъбадро вайрон кунед, ва Ман онро дар се рӯз барпо хоҳам кард». Пас яҳудиён гуфтанд: «Ин маъбад дар чихилу шаш сол бино шудааст, ва Ту онро дар се рӯз барпо хоҳӣ кард?» Юҳанно 2:18–20.

Масеҳ дар он порча дар бораи ҷисми Худ сухан меронд, аммо ҳамаи анбиё бештар дар бораи айёми охир сухан мегӯянд, назар ба рӯзгоре ки дар он зиндагӣ мекарданд. Қиёми Масеҳ дар рӯзи сеюм, қиёми устухонҳои мурдари дар вақти фурӯрезии Рӯҳулқудс дар Нидои Нисфишаб намояндагӣ мекард. Бороне ки мавзӯи шаҳодати Илёс аст, дар авҷи рӯбарӯии ӯ бо анбиёи Баал ва Аштрот зоҳир гардид. Он гоҳ нишон дода шуд, ки Худои Илёс Худои ҳақиқӣ аст, ва ҳамчунин ки Илёс паёмбари ҳақиқӣ аст.

Ҳангоми фаро расидани нахустин ноумедӣ, ошкор гардид, ки протестантҳо анбиёи козиб шуда буданд, чунон ки онҳоро анбиёи Баал ва Аштрот рамзӣ менамоянд. Он гоҳ вақти таъхир оғоз ёфт ва ба паёми Нидои Нимашаб овард, ки он ба омадани ногаҳонии Масеҳ ба маъбади Худ роҳнамоӣ намуд. Нидои Нимашаб бо паёми Ҳизқиёл тасвир мешавад, ки устухонхоро бармеангезад, то ба лашкари азиме мубаддал гарданд. Илова бар ин, дар давоми он давра (чилу шаш сол), мебоист ду ҷӯдаст бо ҳам пайваста шаванд, то як миллат бо як подшоҳ ба вучуд ояд.

Ва каломии Худованд боз бар ман нозил шуда, гуфт: «Ва ту, эй писари одам, як ҷӯб бигир ва бар он бинавис: “Барои Яҳудо ва барои банӣ-Исроил, ҳамроҳони ӯ”; сипас ҷӯби дигаре бигир ва бар он бинавис: “Барои Юсуф, ҷӯби Эфроим, ва барои тамоми хонадони Исроил, ҳамроҳони ӯ”. Ва онҳоро яке ба дигаре пайваст намо, то як ҷӯб гарданд; ва онҳо дар дасти ту як хоҳанд шуд. Ва ҳангоме ки банӣ-қавми ту ба ту сухан ронда, гӯянд: “Оё ба мо нахоҳӣ фаҳмонд, ки инҳо чӣ маъно доранд?” ба онҳо бигӯ: “Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, Ман ҷӯби Юсуфро, ки дар дасти Эфроим аст, ва сибтҳои Исроилро, ки ҳамроҳони ӯянд, хоҳам гирифт, ва онҳоро бо ӯ, яъне бо ҷӯби Яҳудо, якҷо хоҳам кард, ва онҳоро як ҷӯб хоҳам сохт, ва онҳо дар дасти Ман як хоҳанд шуд”. Ва он ҷӯбхое, ки бар онҳо менависӣ, дар дасти ту пеши ҷашмони онҳо хоҳанд буд. Ва ба онҳо бигӯ: “Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, Ман банӣ-Исроилро аз миёни халқҳо, ба ҳар ҷое ки рафтаанд, хоҳам гирифт, ва онҳоро аз ҳар тараф ҷамъ хоҳам овард, ва онҳоро ба замини худашон хоҳам овард. Ва онҳоро дар он замин, бар қӯҳҳои Исроил, як миллат хоҳам гардонид; ва як подшоҳ бар ҳамаи онҳо подшоҳ хоҳад буд; ва онҳо дигар ду миллат нахоҳанд буд, ва дигар ҳеҷ гоҳ ба ду салтанат тақсим нахоҳанд шуд. Ва дигар худро бо бутҳои худ, ва бо чизҳои зишти худ, ва бо ҳеҷ яке аз таҷовузҳои худ палид нахоҳанд кард; балки Ман онҳоро аз ҳамаи манзилҳояшон, ки дар онҳо гуноҳ кардаанд, раҳо хоҳам кард, ва онҳоро пок хоҳам сохт; ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд”». Ҳизқиёл 37:15–23.

Ду чӯбе ки бевазан пеш аз борони Илёс дар Нидои Нимашаб чамъ мекард, подшоҳиҳои шимолӣ ва ҷанубии Исроил буданд, ки пароканда шуда буданд ва мебоист 22 октябри соли 1844, вақте ки Рӯзи кафорати намунавии муқобил оғоз ёфт, ба як миллат чамъ оварда шаванд, зеро ваъда ҷунин буд, ки дар он вақт Худо «онҳоро пок хоҳад кард». Поксозӣ, ки Доварии тафтишотиро ифода менамояд, дар ҳамон вақт оғоз ёфт. Он чамъ овардани он ду ҷӯб бояд дуруст фаҳмида шавад, зеро Худо ҳамеша анҷоми чизеро бо оғози чизе тасвир мекунад.

Соли 1844 анҷоми ду подшоҳии Исроил буд, зеро он вақт онҳо ба як подшоҳӣ — Исроили рӯҳонӣ — табдил ёфта буданд, ва аз он нукта ба баъд мебоист фақат як миллат бошанд. Он таърихро таърихи ибтидоӣ тасвир мекард, вақте ки онҳо ба ду миллат табдил ёфта буданд, ки он таърихи исёни Ёробъом аст.

Таърихи низоми тақаллубии ибодати Ёробъом низ бояд дар анҷоми подшоҳии ӯ низ ба таври равшан нишон дода шавад. Иёни Ҳорун дар ибтидои Исроили қадим ва исёни Ёробъом дар оғози подшоҳии шимолӣ, исёни соли 1863-ро намоёндагӣ мекунад; ва соли 1863 танҳо он гоҳ ба таври возеҳ фаҳмида мешавад, ки анҷоми подшоҳии Ёробъом, ҷунонқи бо пайвастанӣ ду ҷӯб тасвир шудааст, низ бар болои соли 1863 татбиқ карда шавад. Он гоҳ аст, ки соли 1863 ба таври равшан ҳамчун насл дида мешавад, ки сурати рашкро барпо кардааст.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Лекин на танҳо ин ташбеҳи устухонҳои хушк ба ҷаҳон дахл дорад, балки инчунин ба онҳое низ, ки бо нури бузург баракат ёфтаанд; зеро онҳо низ мисли скелетҳои водӣ мебошанд. Онҳо сурати одамнор доранд, сохтори баданро доранд; аммо ҳаёти рӯҳонӣ надоранд. Вале ин тамсил устухонҳои хушкро танҳо ба ҳам пайваста, ба шаклҳои одамон табдилёфта намегузорад; зеро танҳо мутаносибии андом ва аъзо кофӣ нест. Нафаси ҳаёт бояд ҷисмхоро зинда гардонад, то онҳо рост истода, ба фаъолият бархезанд. Ин устухонҳо хонаи Исроил, калисои Худоро ифода мекунад, ва умеди калисо дар таъсири ҳаётбахши Рӯҳулқудс аст. Худованд бояд бар устухонҳои хушк бидамад, то ки онҳо зинда шаванд.»

«Рӯҳи Худо, бо қуввати зиндакунондааш, бояд дар ҳар як василаи инсонӣ бошад, то ҳар як мушак ва пайи рӯҳонӣ дар амал бошад. Бе Рӯҳулқудс, бе нафаси Худо, қарахтии вичдон ва аз даст рафтани ҳаёти рӯҳонӣ ба вучуд меояд. Бисёре, ки аз ҳаёти рӯҳонӣ маҳруманд, номҳояшон дар дафтарҳои калисо ҳастанд, аммо онҳо дар китоби ҳаёти Барра навишта нашудаанд. Онҳо метавонанд ба калисо пайваста бошанд, аммо бо Худованд муттаҳид нестанд. Онҳо метавонанд дар иҷрои маҷмӯае аз вазифаҳо кӯшишманд бошанд ва ҳамчун одамони зинда ба назар расанд; аммо бисёре аз ҷумлаи онҳоянд, ки “номе дорӣ, ки зинда ҳастӣ, ва ҳол он ки мурдаӣ.”»

«Агар табдили ҳақиқии ҷон ба сӯи Худо набошад; агар нафаси ҳаётбахши Худо ҷонро барои ҳаёти рӯҳонӣ зинда накунад; агар эътирофкунандагони ҳақиқат бо асли осмонӣ ба амал наоянд, онҳо аз он тухми фасоднопазир, ки то абад зинда мемонад ва пойдор аст, аз нав таваллуд нашудаанд. Агар онҳо ба адолати Масеҳ ҳамчун ягона амнияти худ

таваккал накунанд; агар хислати Ёро нусха набардоранд, дар рӯҳи Ё меҳнат накунанд, онҳо урёнанд, онҳо ҷомаи адолати Ёро дар бар надоранд. Мурдагон бисёр вақт чун зиндагон пешкаш карда мешаванд; зеро онҳое ки он чиро, ки ба андешаи худ начот меноманд, ба тарзи фикри худ ба амал мебароранд, Худо дар онҳо амал намекунад, то ки мувофиқи иродаи неки Худ бихоҳанд ва ба ҷо оваранд.»

«Ин синф ба василаи водии устухонҳои хушке, ки Ҳизқиёл дар рӯё дид, ба хубӣ намояндагӣ шудааст». Review and Herald, January 17, 1893.